

Arrest

nr. 242 993 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 203 394 van 2 mei 2018 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 14 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster arriveerde op 17 april 2018 met vlucht SN278 op de nationale luchthaven te Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 april 2018 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die haar dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 17/04/2018 om 11.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, werd door ondergetekende, [D.S.] Hoofdingspecteur

de heer / mevrouw :

naam [B.] voornaam [M.]

[...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ghana

houder van het document nationaal paspoort van Ghana [...]

afgegeven te Passport Office te Accra [...]

houder van het visum [...] van het type C afgegeven door Zwitserse ambassade in vertegenwoordiging van België te Accra

geldig van 16.04.2018 tot 22.04.2018 voor een duur van 7 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze is niet in het bezit van toeristische documentatie en kent buiten de Sint Michiels kathedraal te Brussel (België) geen enkele toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Ze is in het bezit van een hotelreservatie in het “Le Dome” hotel in Brussel doch uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat zij bij haar visumaanvraag een hotel in Antwerpen (België) heeft voorgelegd. Verder is betrokkene in het bezit van een busticket dd. 17.04.2018 naar Nürnberg (Duitsland). Hiermee geconfronteerd verklaart betrokkene dat zij eerst naar Duitsland wou reizen doch van idee veranderd is. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscodex en zij tevens niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 14, tweede lid en 34, vierde lid van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) iuncto de bijlage II, A, derde lid van deze code en van artikel 6 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening 562/2006/EG) iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“[...]”

Artikel 34, al. 4 van de Visumcode luidt:

Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum. (Eigen onderlijning)

Artikel 14, al. 3 van de Visumcode verwijst naar de lijst van niet-limitatieve bewijsstukken in de Bijlage II bij de Visumcode.

In deze bijlage alinea A, lid 3:

A.

[...]

3. voor het reizen in het kader van toerisme of met een privékarakter:

a) documenten met betrekking tot huisvesting:

- een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;
- een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt;

b) documenten met betrekking tot de reisroute:

- bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen bij ken;
- in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;

Verzoekende partij heeft alle bij wet bepaalde bewijsstukken neergelegd. Verwerende partij heeft het daarbij vóór de aflevering van het visum niet nodig geacht om nog bijkomende informatie of documenten voor te leggen.

De Visumcode sluit niet uit dat verzoekende partij naast een hotelboeking in Antwerpen ook nog een hotelboeking in Brussel (Le Dome) maakt als tussenstop rekening houdende met haar zwangerschap.

Het busticket naar Nürnberg is evenmin verwonderlijk en een "ticket voor de verdere reis" in de zin van Bijlage II, A, lid 3 van de Visumcode: immers de vader van het verwachte kind, de heer [M.], is Duits staatsburger die in Nürnberg (Duitsland) woont en werkt (zie stuk nr. 5), en waarheen verzoekende partij met haar geldig paspoort en geldig visum eventueel naartoe kan gaan.

Het ticket werd trouwens later door de vader van het verwachte kind geboekt (zie stuk nr. 5) waardoor zij dit niet eerder kon voorleggen.

Verzoekende partij heeft hiermee op geen enkel moment foutieve of misleidende informatie verschaft nog handelingen gesteld die niet met haar verklaringen en documentatie voor het bekomen van een visum overeenkomen en daarom strijdig zijn.

Geen van beide documenten (hotelboeking Le Dome en busticket) kunnen in toepassing artikel 34, al. 4 van de Visumcode niet automatisch tot het besluit van intrekking van het visum leiden en zijn niet contradictoir met de informatie die verzoekende partij bij haar visumaanvraag indiende omdat deze informatieve elementen elkaar niet uitsluiten en de documenten elkaar evenmin tegenspreken daar zij perfect mogelijk de een na de andere kunnen worden gebruikt binnen de wettelijke grenzen zoals hiervoor geciteerd.

Hierdoor toont verwerende partij niet aan dat verzoekende partij "niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum". Het motief is kennelijk niet dragend.

Verwerende partij past desondanks artikel 3 automatisch toe terwijl artikel 34, al. 4 van de Visumcode dit uitsluit. Verwerende partij kan de hogere rechtsnorm (Verordening) die zij in haar minimale werking bij de omzetting naar nationaal recht moet respecteren niet inperken of verstrengen of aan een bijkomende voorwaarde laten afhangen.

Schending van de motiveringsplicht en de artikelen artikel 3, al. 1, 3° van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 34, al. 4) iuncto 14, al. 2 en Bijlage II, al. A, lid 3 van de Visumcode.

Verzoekende partij is als zwangere vrouw een kwetsbare persoon in de zin van artikel 6 van de Schengencode.

Hiermee werd geen rekening gehouden en is de bestreden beslissing na de weigering van de toegang tot het grondgebied met opsluiting van verzoekende partij disproportioneel genomen terwijl artikel 6 van de Schengencode juist die proportionaliteit uitdrukkelijk voorschrijft.

Verwerende partij kan niet geloofwaardig voorhouden dat zij niet op de hoogte is van de zwangerschap van verzoekende partij omdat zij zichtbaar zwanger is en haar bovendien op 23 april 11, vanuit het gesloten centrum, naar het ziekenhuis bracht (zie stuk nr. 3). Door wat zij de visu en door medisch onderzoek waaraan zij assisteerde weet kan verwerende partij dit niet negeren zonder zacht gezegd onzorgvuldig te zijn.

Uit de bespreking blijkt dat de motivering dat verzoekende partij "niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengencode" niet in overeenstemming is met de haar gekende feiten waardoor deze motieven kennelijk niet dragend zijn.

De bestreden beslissing is om dezelfde redenen eveneens disproportioneel.

Schending van de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel in samenhang gelezen met artikel 6 van de Schengencode.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekster wordt teruggedreven omdat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verweerder heeft tevens uiteengezet op basis van welke vaststellingen hij tot dit besluit kwam. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. In zoverre verzoekster de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :
[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Verweerder vermag op grond van deze bepaling, tenzij in een internationaal verdrag of in de wet een andere regeling is voorzien – hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt –, de binnenkomst in het Rijk ook weigeren aan vreemdelingen die in het bezit zijn een paspoort dat is voorzien van een geldig visum.

In casu heeft verweerder vastgesteld dat verzoekster een visum met het oog op een toeristisch verblijf in België werd toegekend, doch dat zij bij een grenscontrole niet kon aantonen dat zij de bedoeling had om als toerist in het Rijk te verblijven en dat zij evenmin haar verblijfsomstandigheden kon staven. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat verzoekster niet in het bezit was van toeristische documentatie en dat zij, behalve de Sint-Michielskathedraal, geen enkele toeristische trekpleister of bezienswaardigheid kent. Hij heeft tevens aangegeven te hebben vastgesteld dat verzoekster bij haar visumaanvraag aangaf in Antwerpen te zullen verblijven en dat zij bij de grenscontrole in het bezit is van een reservatie in een hotel in Brussel en een busticket om op 17 april 2018 naar Nürnberg te reizen.

Het is niet kennelijk onredelijk om te verwachten dat een vreemdeling die als toerist van een ander continent naar België reist deze reis enigszins heeft voorbereid en bijgevolg enige kennis heeft van de zaken die hij in België wenst te bezoeken en dat hij tevens enige documentatie hieromtrent bij zich heeft. Het is niet betwist dat verzoekster bij haar binnenkomst in het Rijk niet in staat was enige toeristische documentatie voor te leggen en dat zij evenmin aantoonde een redelijke kennis te hebben van toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Het gegeven dat verzoekster beschikte over een busticket om dadelijk door te reizen naar Duitsland is daarnaast moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat zij om een visum verzocht met het oog op een bezoek aan België. Verzoeksters toelichting dat dit busticket later werd aangekocht door een in Duitsland verblijvende man van wie zij, op dat ogenblik, zwanger was en dat het gaat om een ticket voor een verdere reis in de zin van bijlage II, A, derde lid van de Visumcode doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Door te duiden dat zij steeds een bijkomende hotelboeking kan voorzien toont verzoekster evenmin aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze stelde dat zij het doel van haar voorgenomen verblijf niet kon staven met de nodige bewijsstukken. Ook door voor te houden dat zij geen foutieve of misleidende informatie heeft verstrekt of handelingen heeft gesteld die niet in overeenstemming te brengen zijn met wat zij aanbracht bij haar visumaanvraag toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat zij niet beschikte over stukken die toelieten haar reisdoel vast te stellen.

Verzoeksters betoog dat, gelet op artikel 34, vierde lid van de Visumcode, de vaststelling dat zij een busticket had om door te reizen naar Duitsland en dat zij in een nieuwe hotelreservatie had voorzien niet volstaat om over te gaan tot de intrekking van haar visum is niet relevant. De bestreden beslissing is immers niet een beslissing tot intrekking van een visum, doch een beslissing tot terugdrijving. Door te duiden dat zij van oordeel is dat het enkele feit dat zij een busticket had en dat zij beschikte over een nieuwe hotelreservatie niet toelaat te concluderen dat zij niet voldeed aan de voorwaarden om een visum te verkrijgen maakt zij verder wederom niet aannemelijk dat het determinerende motief van de bestreden beslissing, namelijk dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf aantonen, incorrect is. Tevens dient te worden gesteld dat het in voorliggende zaak, nu verzoekster een visum kreeg met het oog op een toeristisch verblijf in België en bij een grenscontrole werd vastgesteld dat zij beschikte over een busticket om dadelijk door te reizen naar Duitsland en zij niet kan aantonen dat de werkelijke reden van haar verblijf toerisme is, niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat niet langer is voldaan aan de afgiftevoorwaarden voor het visum. De toelichting dat de vader van haar kind in Duitsland verblijft, leidt ook niet tot het besluit dat had moeten worden aangenomen dat zij, als zwangere vrouw, om toeristische redenen naar België kwam. Het gegeven dat artikel 34, vierde lid van de Visumcode bepaalt dat het feit dat een vreemdeling aan de grens niet alle in artikel 14, derde lid van deze code bepaalde overtuigingsstukken kan overleggen niet “*automatisch*” tot het besluit leidt dat een visum dient te worden geannuleerd of ingetrokken, vormt trouwens geen beletsel om wel over te gaan tot de intrekking van een visum indien hiertoe, zoals in casu, voldoende redenen bestaan.

Een schending van artikel 14, tweede lid van de Visumcode, dat betrekking heeft op het aanvragen van een luchthaventransitvisum, kan ook niet worden vastgesteld. Er blijkt immers niet dat verzoekster ooit een dergelijk transitvisum heeft aangevraagd en voormelde bepaling van toepassing zou zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 14, tweede of derde lid en 34, vierde lid van de Visumcode en iuncto de bijlage II, A, derde lid van deze code wordt niet aangetoond.

3.2.3. De Raad dient er voorts op te wijzen dat verzoekster niet meer nuttig kan verwijzen naar de verordening nr. 562/2006, aangezien deze op 11 april 2016 werd afgeschaft en werd vervangen door de verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore). Er blijkt ook geenszins dat de met grenscontrole belaste autoriteiten verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing disproportioneel zouden hebben behandeld. Een schending van artikel 7 van de Schengengrenscore – die de bepaling van het door verzoekster aangevoerde artikel 6 van de verordening nr. 562/2006 herneemt – kan, op basis van verzoeksters uiteenzetting, niet worden vastgesteld.

In zoverre verzoekster zou willen aangeven dat het disproportioneel is om een zwangere vrouw administratief van haar vrijheid te beroven ontwikkelt zij een grief die is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en niet tegen de bestreden beslissing. Deze grief is dan ook niet nuttig.

Een schending van artikel 7 van de Schengengrenscore, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3.2.4. Ter terechtzitting werd vastgesteld dat verzoekster op 5 mei 2018 tot het Belgisch grondgebied werd toegelaten en dat de bestreden beslissing, op basis van artikel 74/5, § 5 van de Vreemdelingenwet, van rechtswege is omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelt dat hierdoor een nieuwe problematiek is ontstaan, daar zij op 19 april 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij betoogt dat haar dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven. Zij verwijst in dit verband naar de bepalingen van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en het arrest Gnandi.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Gnandi oordeelde dat de rechtsgevolgen van een terugkeerbesluit dienen te worden geschorst in afwachting van de uitkomst van het beroep dat werd ingesteld tegen een afwijzing van een verzoek om internationale bescherming (HvJ 19 juni 2018, C-181/16).

De Raad dient verder aan te geven dat artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende bepaalt inzake een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.”

Aangezien de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat de uitvoerbaarheid van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die reeds bestond op het ogenblik van het indienen van een verzoek om internationale bescherming wordt opgeschort tijdens de behandeling van dit verzoek en het eventuele beroep tegen een beslissing waarbij dit verzoek wordt afgewezen, kan niet worden besloten dat het feit dat de initiële beslissing tot teruggedrijving van rechtswege werd omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met de bepalingen van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet of met wat is gesteld in het arrest Gnandi.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK